

[Fogh Rasmussen]

skal yde en hjælpende hånd til lejerne i det nye, dyre, almennyttige byggeri. Det er jo i høj grad en social og en solidarisk foranstaltning, at de, der nyder gavn af det, man måske godt kan kalde et huslejeprivilegium i det ældre, billige byggeri, skal bidrage til, at de unge, børnerige familier, der skal flytte ind i nybyggeriet, kan slippe med en billigere husleje, end de ellers skulle have betalt. Derfor ligger der, kan man sige, en styrkelse af den solidaritet, som altid har været bærende for den almennyttige boligbevægelse, i de lovfor-slag, som regeringen her har fremsat.

Lad mig så for en fuldstændigheds skyld nævne, at da regeringens forslag har taget et nødvendigt socialt hensyn, bl.a. ved, at de lejeforhøjelser, der vil blive tale om i privat udlejningsbyggeri og i almennyttigt udlejningsbyggeri som følge af de større hensæt-telser til vedligeholdelse, vil modtagere af boligydelse – det vil i hovedsagen sige pensionister – blive forskånet for, fordi bolig-ydelsen fuldt ud opfanger denne stigning.

Så kommer jeg til nogle af de kritiske be-mærkninger, som hr. Knud Damgaard hav-de. Hr. Knud Damgaard anførte bl.a., at der ikke var taget sociale hensyn. Jo, det er der, som jeg lige har beskrevet, bl.a. taget over for pensionister. Det regneeksempel, som hr. Knud Damgaard anførte, hvor en familie i et nyere almennyttigt byggeri ville miste, jeg tror, det var 2.000 kr. om året som følge af de foreslåede ændringer i reglerne om bolig-sikring, må bygge på nogle helt specielle for-udsætninger, som min fantasi i dette øjeblik ikke rækker til at se. Der vil i langt hoved-parten af tilfældene blive tale om langt mere beskedne stigninger. Lad mig minde om, at bl.a. børnefamilier jo stort set er holdt fri derved, at det fradrag, man giver pr. barn, når man beregner boligsikring, bliver forhø-jet. Det vil altså være til gavn for børnerige familier.

Hr. Knud Damgaard sagde, at det, der var lagt op til her, var et brud på 1979-boligfor-liget, og jeg har forstået på hr. Knud Dam-gaard, at der var tale om de boligpolitiske aftaler mellem socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre i 1979. Rent bortset fra at socialdemokratiet i hvert fald i de forløb-ne år ikke har vist den helt store trofasthed over for disse boligpolitiske aftaler fra 1979, har jeg svært ved at se, at der her er tale om et brud på aftaler om, at bidragene, der gik

ind til Boligselskabernes Landsbyggefond, ubeskåret skulle gå til reparations- og vedli-geholdelsesarbejder. De bidrag, som efter den gamle ordning er blevet indbetalt til Bo-ligselskabernes Landsbyggefond, vil jo fortsat kunne benyttes til de formål, de hidtil er ble-vet brugt til. Her indføres der et supplerende hensættelsesbeløb, og det er noget helt andet. Hvordan man anvender det, vedkommer ik-ke 1979-aftalerne. Men lad det nu fare.

Så sagde hr. Knud Damgaard lidt hånligt, at nu ville regeringen udforme et hundehus-cirkulære. Jeg forstod, at det, det drejede sig om, var de tilkendegivelser, boligministeren er kommet med i bemærkningerne til et af lovforslagene, om, at stigningstakten for de såkaldte rammebeløb ved det sociale bolig-byggeri skal halveres. Nu er det i hvert fald nogle, skal vi sige rummelige og ikke helt dårlige hundehuse, der kan opføres til en m²-pris på 5.900 kr. i hovedstadsområdet, men der er altså ikke tale om, at der bliver skåret ned, men kun om, at den stigning, der nu bliver tilladt, bliver mindre end den, som ellers ville komme.

Hr. Knud Damgaard siger endelig, at re-geringen med disse forslag forholder sig helt passivt til beskæftigelsen i byggesektoren. Det har jeg svært ved at se i betragtning af, at noget af sigtet med disse forslag netop er, at der gennem større hensættelse til reparati-on og vedligeholdelse i ældre ejendomme skal sættes nogle flere bygningshåndværkere i gang inden for reparationssektoren.

Lad mig slutte med at sige, at det, det nu drejer sig om, ikke er at fastholde en lang række midlertidige tilskudsordninger, som bare betyder, at man øger underskuddet på statsfinanserne og dermed sætter renten i vejret. Disse forslag skal ses som led i en overordnet økonomisk politik, hvor man gennem besparelser på de offentlige budget-ter skaber grundlag for en rentesækning, som er det eneste, der på lang sigt kan give en varig opgang i beskæftigelsen i bygge-branchen.

Selv om hr. Knud Damgaard var temmelig skarp i sit ordvalg, noterede jeg dog med tilfredshed hr. Knud Damgaards afsluttende bemærkninger, hvor han gav tilsagn om at gå ind til udvalgsarbejdet med både lugejern og planteske. Nu ved vi jo alle – det tror jeg at jeg kan blive helt enig med hr. Knud Dam-gaard om – at forudsætningen for, at nytte-